

УДК 351.77

В.В. Друк

аспірант

Юридичний інститут Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ У СФЕРІ ГІРСЬКОГО ТУРИЗМУ

У статті досліджено поняття, ознаки та основні особливості політики держави у сфері розвитку гірського туризму як однієї з важливих складових державної туристичної політики та наведено основні пропозиції щодо її розвитку й подальшого удосконалення.

Ключові слова: державна туристична політика, гірський туризм, державне регулювання розвитку туристичної галузі, механізми регулювання гірського туризму, нормативно-правове забезпечення гірського туризму.

I. Вступ

Україна об'єктивно має всі передумови для інтенсивного розвитку внутрішнього та іноземного туризму: особливості географічного розташування та рельєфу, сприятливий клімат, багатий природний, історико-культурний та туристично-рекреаційний потенціал. Однак сьогодні розвиток цієї важливої галузі економіки є недостатнім, значна частина природних територій та об'єктів культурної спадщини непристосована для туристичних відвідувань, туристична інфраструктура в цілому не відповідає якісним параметрам, а туристичні послуги в більшості секторів туристичної індустрії – вимогам до якості обслуговування.

На сьогодні досі немає розробленої єдиної комплексної програми розвитку туризму. Попередня програма була розроблена на термін до 2010 р., а отже, є необхідність у розробці нової, адже саме ця програма і має визначити теоретичні засади розвитку туристичної галузі в Україні. А для ефективного використання всіх туристичних можливостей на гірських територіях потрібна розробка державного механізму у сфері управління гірським туризмом. Державне регулювання в цьому випадку потрібне не тільки для ефективного та цілеспрямованого впливу державних органів на розвиток гірського туризму, а й, перш за все, з метою розробки цілої системи державних органів, а також заходів, принципів, методів, які б сприяли розвитку гірського туризму в Україні. Саме державне регулювання розвитку того чи іншого виду туризму є єдиним способом, який допомагає не тільки розробити цілу систему заходів державного впливу, а й втілити їх у життя і прослідкувати на прикладі певних досліджень та соціопитувань механізми їх реалізації та їх ефективність.

Питанням розвитку туризму присвячено низку праць українських та зарубіжних учених-теоретиків і практиків, таких як: М. Баймуратов, А. Бобкова, Н. Опанасюк, О. Серьогін,

В. Федорченко, В. Цибух, Я. Шевченко, І. Черніна, С. Чехович та ін. Вагомий внесок у розвиток туризму на гірських територіях зробили відомі українські вчені П. Каблук та М. Горлатий, Н. Музика та Ю. Самковський, які аналізують проблеми активізації рекреаційно-оздоровчої діяльності та подають інформацію про створення у гірських регіонах широкої мережі туристичних маршрутів, описують інфраструктуру туристичних баз та притулків у горах. Разом з тим, питання нормативно-правового регулювання сфери гірського туризму в Україні ще не повністю вирішені.

II. Постановка завдання

Мета статті – всебічний аналіз теоретичних положень науки державного управління, туристичної науки у сфері гірського туризму, сучасного стану державного регулювання туристичної діяльності в Україні, а також політики держави у сфері гірського туризму як однієї з важливих складових державної туристичної політики.

III. Результати

Однією з важливих складових сучасної державної політики є туристична політика. Визначаючи термін “туристична політика” слід, насамперед, наголосити на тому, що це політика органів державної влади, спрямована на розвиток та подальше удосконалення туристичної сфери. Це означає, що реалізують туристичну політику, перш за все, органи державної влади, а отже, вона є складовим елементом державної політики і має ґрунтуватися також на всіх тих нормативно-правових актах, на яких ґрунтується політика у певній державі. Слід констатувати, єдиного загальноприйнятого визначення поняття державної політики досі не існує. Основні дискусії науковців з цього приводу зосереджені на таких баченнях цього поняття: сукупність цілей і завдань, що практично реалізуються державою, і засобів, які використовуються при цьому [12, с. 132], напрям дії або утримання від неї, обрані державними органами для вирішення певної пробле-

ми або сукупності взаємопов'язаних проблем [13, с. 264], тощо.

Вважаємо за доцільне розглядати державну політику, перш за все, як узгоджену та цілеспрямовану діяльність органів державної влади у певній сфері, яка може здійснюватися як безпосередньо, так і опосередковано. Це означає, що реалізовувати державну політику можуть не тільки державні органи безпосередньо, а й інші органи за дорученнями органів державної влади. Загалом слід відзначити, що підкорюватися принципам, засадам, вимогам державної політики повинні всі громадяни певної держави. Державна політика повинна бути реалізована у багатьох сферах суспільного життя, оскільки без належного регулювання з боку держави важко уявити розвиток тієї чи іншої галузі.

Туристична сфера є дуже перспективною, однак вона швидко змінюється, оскільки з кожним роком констатуємо появу нових видів туризму, що, відповідно, потребує належного правового регулювання й успішної та ефективної реалізації прийнятих законодавчих актів на практиці. Саме тому туристична політика має характеризуватися динамізмом і постійним розвитком, оскільки повинна врегульовувати нові відносини, які виникають. Таким чином, з одного боку, констатуємо певну мінливість, швидкоплинність туристичної сфери, а з іншого – подальше закріплення та розвиток тих видів туризму, які існують уже давно. Цікавим є твердження про те, що головне в туристичній політиці – це вплив уповноважених органів на розвиток туристичної галузі. Однак, на нашу думку, у цій дискусії, насамперед, слід наголосити на понятті “ефективний вплив” органів державної влади, бо тільки тоді, коли органи державної влади будуть ефективно працювати, певна сфера суспільного життя, відповідно, буде розвиватися.

Пропонуємо при визначенні поняття “державна туристична політика” наголосити на тому, що це єдина, цілісна, взаємоузгоджена система методів, способів і засобів соціально-економічного, правового, зовнішньополітичного, культурного та іншого характеру, яка здійснюється органами державної влади як безпосередньо, так і опосередковано, з метою ефективного регулювання туристичної галузі.

Однак, визначаючи термін “державна туристична політика”, слід наголосити на тому, що така політика може здійснюватися у багатьох аспектах. Це залежить від рівня, на якому вона здійснюється і реалізується. Так, можна розрізняти державну туристичну політику, регіональну і туристичну політику окремих підприємств, які займаються туризмом, і в кожному з цих випадків туристична політика буде характеризуватися своїми

особливостями. Державна туристична політика – це політика органів державної влади, яка повинна охоплювати всі ті явища та процеси, які відбуваються в усій державі, ефективно їх регулювати, а також урахувати можливу їх динаміку. Регіональна туристична політика – це політика органів державної влади, яка, з одного боку, повинна ґрунтуватися на вимогах державної туристичної політики та відповідати їм, а з іншого – враховувати певні культурні, демографічні, історичні, географічні особливості певного регіону, у якому вона реалізовується. В. Герасименко розглядає туристичну політику як систему методів, впливів і заходів соціально-економічного, правового, зовнішньополітичного, культурного й іншого характеру, що здійснюється парламентами, урядами, державними і приватними організаціями, асоціаціями й закладами, що відповідають за туристичну діяльність, з метою регулювання і координації туристичної галузі, створення умов для розвитку туризму [2, с. 84].

Держава проголошує туризм одним із пріоритетних напрямів розвитку економіки та культури і створює умови для туристичної діяльності. Реалізація державної політики в галузі туризму здійснюється шляхом: визначення і реалізації основних напрямів державної політики в галузі туризму, пріоритетних напрямів розвитку туризму; визначення порядку класифікації та оцінювання туристичних ресурсів України, їх використання та охорони; спрямування бюджетних коштів на розробку і реалізацію програм розвитку туризму; визначення основ безпеки туризму; нормативного регулювання відносин у галузі туризму (туристичного, готельного, екскурсійного та інших видів обслуговування громадян); ліцензування в галузі туризму, стандартизації і сертифікації туристичних послуг, визначення кваліфікаційних вимог до посад фахівців туристичного супроводу, видачі дозволів на право здійснення туристичного супроводу; організації і здійснення державного контролю за дотриманням законодавства в галузі туризму; визначення пріоритетних напрямів і координації наукових досліджень та підготовки кадрів у галузі туризму; участі в розробці та реалізації міжнародних програм з розвитку туризму [4].

Оскільки туристична політика є складовою державної політики, вона реалізується на всій території України, але переважно на рівні окремих регіонів з метою вирішення соціально-економічних суперечностей між розвитком економіки регіону і туризму в ньому. Основними напрямками державної політики в галузі туризму є захист прав туристів, інтересів виробників вітчизняного туристичного продукту і підтримка внутріш-

нього і в'їзного (іноземного) туризму. Форми такої підтримки варіюються залежно від прямих інвестицій, спрямованих на формування туристичної інфраструктури, витрат на підготовку кадрів, наукове і рекламно-інформаційне забезпечення, просування національного туристичного продукту на світовому ринку; податкових і митних пільг, що стимулюють приплив інвестицій, та ін.

На думку М. Мальської, одними з найголовніших заходів державної туристичної політики повинні стати такі заходи: збільшення фінансових витрат на проведення рекламних акцій на основних ринках збуту; створення доброго політичного іміджу країни; створення позитивного інвестиційного іміджу країни; введення системи тимчасових пільг для представників туристичної сфери за такими напрямками: фінансові пільги (знижки й позики під низький відсоток); податкові пільги (тимчасове звільнення від сплати податків чи скорочення їхнього розміру); інші пільги (створення системи підготовки кадрів, розробка програм розвитку туристичної сфери тощо) [10, с. 239].

Цілком правильно вважати, що туристична політика держави як система методів, способів і засобів соціально-економічного, правового, зовнішньополітичного, культурного та іншого характеру, яка здійснюється органами державної влади як безпосередньо, так і опосередковано, з метою ефективного регулювання туристичної галузі базується на відповідній стратегії та тактиці.

Туристична стратегія є явищем, якому, на нашу думку, приділено мало уваги в сучасній туристичній доктрині. Туристична стратегія – “це розробка загальної концепції розвитку галузі та цільових програм у її межах, для реалізації яких необхідний час і значні фінансові ресурси. Основною метою концепції є створення сучасної високо-ефективної та конкурентоспроможної туристичної індустрії, яка забезпечить широкі можливості для обслуговування споживачів (як співвітчизників, так й іноземців) та зробить значний внесок у соціально-економічний розвиток країни” [6, с. 344].

Таким чином, можемо зробити висновок про те, що туристична політика є особливим видом державної політики, спрямованим на ефективний розвиток туристичної сфери. Разом з тим, що туристична політика є невід'ємною складовою державної політики, існують і деякі специфічні фактори, які формують туристичну політику, а саме: економічні, правові, природні умови країни, транспортні умови, соціальні фактори. Під економічними факторами мається на увазі: макроекономічна та валютна стабільність, можливість залучення капіталів для реалізації цієї мети, зацікавленість інвесторів. Правові фактори включають: наявність належної

правової бази, реальну можливість для втілення нормативно-правових актів у життя, відповідність нормативної бази європейським стандартам. Природні умови країни – це наявність унікальних природних ресурсів, культурно-історичних пам'яток, творів мистецтва, архітектури, живопису тощо. Соціальні фактори включають сприятливі умови життя людей, можливість для реалізації туристичних потреб тощо.

Разом з тим, відомий науковець М. Кабушкін виділяє такі елементи, що впливають на туристичну політику: економічна політика, політика пасажирських перевезень, соціальна політика, територіальна політика, політика культури та політика дозвілля [5, с. 148]. Сутність економічної політики полягає, перш за все, у створенні позитивного економічного середовища, яке б забезпечило надійну базу для розвитку туристичної сфери. Важливість політики пасажирських перевезень зумовлена необхідністю туриста дістатися конкретного місця через певне транспортне сполучення. Слід наголосити на існуванні нерозривного зв'язку в системі турист – транспортна мережа, оскільки без існування транспортного сполучення туристу буде важко дістатися місця туристичної подорожі, а залучення туристів до відвідання тієї чи іншої держави сприяє розвитку як економіки в цілому, так і транспортних сполучень як її складової.

Деякі дослідники виділяють у політиці пасажирських перевезень три складові: 1) політику шляхів сполучення, яка визначає розширення і розбудову залізничних мереж, автомагістралей та авіаційних шляхів сполучення, а також індивідуальні маршрути пересування ріками; 2) політику транспортних засобів, яка може позитивно впливати на туризм шляхом цілеспрямованого розвитку транспортного парку країни; 3) тарифну політику, яка визначає стратегію формування ціни на проїзд у громадському транспорті та сприяє розвитку туризму шляхом встановлення диференційованих цін (наприклад, молодь та студенти можуть купувати квитки на поїзд та літак за пільговими тарифами) [5].

Соціальна політика полягає у створенні цілого комплексу заходів державного та недержавного характеру, спрямованих на виявлення, задоволення й узгодження потреб та інтересів певних верств населення. Виділяють такі елементи соціальної політики: законодавче регулювання робочого часу та відпусток, перерозподіл доходів та стимулювання розвитку соціального туризму. Результатом реалізації ефективної соціальної політики є залучення широких верств населення до споживання туристичного продукту (дітей, студентів, людей похилого віку, інвалідів тощо).

Територіальна політика є ефективною тоді, коли в певній державі створено найкращі умови для розвитку туризму. У країнах зі слабкою економікою до завдань територіальної політики належить контроль за використанням землі та формуванням туристичної інфраструктури [5]. Деякі науковці ототожнюють територіальну політику із транспортною, однак це різні поняття.

Політика культури полягає у формуванні такої державної політики, яка б сприяла не тільки розвитку культурного потенціалу певного народу, та, як результат, залученню туристів, а й забезпеченню збереження культурної ідентичності, традицій та звичаїв народу.

Політика дозвілля реалізовується шляхом організації таких заходів, які спрямовані на ефективне, корисне та цікаве проведення вільного часу та дозвілля. Деякі дослідники вирізняють два основні елементи у системі організації політики дозвілля, а саме кількісний та якісний. Кількісний показник характеризується тим, скільки часу громадянин може бути повністю вільним від роботи, а отже, й займати своє дозвілля.

Якість організації вільного часу покращується, якщо в рамках комунальної політики особливу увагу приділяють розвитку бібліотек, музеїв, театрів, створенню басейнів, інших спортивних споруд, зелених зон [5]. Туристична політика має на меті ефективне управління туристичними процесами на певній території, вона є правильною тільки тоді, коли ґрунтується не лише на законодавстві певної держави, а й на світових туристичних стандартах, які вже давно є сформованими (вони, в такому випадку, переважно виявляються у формі принципів, правил, звичаїв тощо). Туристична політика повинна бути спрямована на регулювання таких відносин, які виникають у туристичній сфері. Це означає, що вона має охоплювати не тільки всі ті суспільні процеси, які вже виникають у туристичній сфері, а й ті, що можуть виникнути за певних умов. Особливістю туристичної політики на цьому етапі розвитку суспільства є також те, що вона повинна враховувати сучасні туристичні відносини, тобто такі, які є актуальними в цей час. Учасниками таких відносин можуть бути як особи, які мають стосунок до туристичної сфери, так і особи, зайняті в інших сферах суспільного життя, однак зацікавлені у досягненні певної мети (наприклад, туристи). Туристична політика також повинна бути виваженою та послідовною. Це означає, що ті рішення, які приймаються державними органами для вирішення тих чи інших питань, мають, по-перше, враховувати всі попередні рішення щодо певного питання, по-друге, – ґрунтуватися на вимогах законності, по-третє – бути спрямованими на реальне

вирішення проблеми та недопущення повторного її виникнення. Реалізують державну туристичну політику органи державної влади, на які законом покладені такі функції.

Слід зауважити, що елементів туристичної політики можна вирізняти дуже багато, оскільки є багато факторів, які її формують, впливають на неї та допомагають досягати поставлених завдань і функцій. Можна також розглядати екологічну, інвестиційну, регіональну політику, політику засобів масової інформації, політику реклами туристичного продукту тощо.

Реалізація туристичної політики – це дуже складний та багатоаспектний процес, він включає в себе не тільки цілу систему принципів, завдань, функцій, а й заходів щодо їх втілення. Для позначення цих елементів варто вживати термін “механізм реалізації туристичної політики”. Це включає: складання, прийняття та ефективне застосування цільових програм з розвитку туризму на державному і регіональному рівнях; формування такого законодавства, яке б ґрунтувалося на цих програмах, загальновизначених міжнародних нормах і принципах, та створення заходів, спрямованих на реалізацію завдань туристичної політики, тощо. Однак реалізація принципів, завдань та функцій державної політики є неможливою без належного механізму державного управління у тій чи іншій сфері, який би не тільки ґрунтувався на останніх правових, економічних, соціальних тенденціях у країні, а й урахував їх подальший можливий розвиток.

На думку французького вченого А. Кульмана, існує величезна кількість механізмів, що являють собою систему елементів (цілей, функцій, методів, організаційної структури і суб'єктів) та об'єктів управління, в якій відбувається цілеспрямоване перетворення впливу елементів управління на необхідний стан або реакцію об'єктів управління, що має вхідні посилки і результуючу реакцію [9, с. 132]. Вітчизняні дослідники Н. Нижник і О. Машков пропонують таке визначення механізму управління: “Це складова частина системи управління, що забезпечує вплив на фактори, від стану яких залежить результат діяльності об'єкта, яким управляють” [11, с. 37].

Різні погляди науковців і щодо механізмів державно-правового регулювання туристичної сфери. Так, Р. Ларіна, А. Владзимирський, О. Балуська зазначають, що механізм управління є складовою, але найактивнішою частиною системи управління, яка забезпечує дію на чинники, від стану котрих залежить результат діяльності керованого об'єкта. На їх погляд, механізм управління є достатньо складною категорією управління і включає такі елементи: цілі управління; кри-

терії управління – кількісний аналог цілей управління; фактори управління – елементи об'єкта управління і їх зв'язку, на які здійснюється дія на користь досягнення поставлених цілей; методи дії на чинники управління; ресурси управління – матеріальні і фінансові ресурси, соціальний та організаційний потенціали, при використуванні яких реалізується вибраний метод управління і забезпечується досягнення поставленої мети [3, с. 121].

М. Круглов, трактуючи механізм державного управління як сукупність економічних, мотиваційних, організаційних і правових засобів цілеспрямованого впливу суб'єктів державного управління на діяльність об'єктів, що забезпечує узгодження інтересів учасників державного управління, які взаємодіють, вважає, що оскільки фактори державного управління можуть мати економічну, соціальну, організаційну, політичну і правову природу, то комплексний механізм державного управління повинен являти собою систему економічних, мотиваційних, організаційних, політичних і правових механізмів [8, с. 233].

О. Коротич у складі державних механізмів управління виділяє конкретні державні механізми управління, механізми здійснення процесу державного управління, а також механізми формування та взаємодії складових систем державного управління. На її думку, конкретні механізми управління (зокрема, державного) – це певне знаряддя для здійснення цілеспрямованих перетворень; це сукупність способів, методів, важелів, через які суб'єкт управління впливає на об'єкт управління для досягнення певної мети. Кожний конкретний механізм управління – це, насамперед, сукупність взаємопов'язаних методів управління, шляхом використання яких здійснюється практичний вплив держави на суспільну життєдіяльність людей для забезпечення досягнення конкретної мети, що сприятиме розвитку країни в обраному стратегічному напрямі з додержанням низки визначальних принципів [7, с. 311].

Г. Атаманчук стверджує, що механізм управління – це складова системи управління, що забезпечує вплив на фактори, від стану яких залежить результат діяльності управлінського об'єкта. Механізм державного управління, на його думку, – це складна система державних органів, організованих відповідно до визначених принципів для здійснення завдань державного управління; це інструмент реалізації виконавчої влади держави. Механізм формування та реалізації державного управління – це сукупність і логічний взаємозв'язок соціальних елементів, процесів та закономірностей, через які суб'єкт державного управління “схоплює”

потреби, інтереси і цілі суспільства в управлінських впливах, закріплює їх у своїх управлінських рішеннях та діях і практично втілює в життя, зважаючи на державну владу [1, с. 296].

Аналізуючи позиції вітчизняних та зарубіжних науковців, можемо констатувати, що сталою поняття механізму державного управління в науці досі не розроблено. Єдиною спільною рисою, яка охоплює всі підходи сучасних дослідників щодо вивчення цього питання, є спрямованість механізмів державного управління на досягнення результату, а саме – розвитку тієї чи іншої сфери.

IV. Висновки

Отже, механізм державного управління туристичною сферою є дуже складним та багатоаспектним явищем. Єдиних понять “механізм державного управління” та “механізм державного управління туристичною сферою” досі не розроблено, більше того, і в науці, і в практиці дуже часто ототожнюються такі дефініції. Механізм державного управління гірським туризмом є однією зі складових механізмів державного управління туристичною сферою.

Аналізуючи положення теорії державного управління, можемо констатувати, що механізм державного управління гірським туризмом являє собою єдину, взаємоузгоджену систему органів державної влади, які здійснюють управління в цій сфері, а також її завдань, функцій, повноважень, відповідно до закону. Елементами цієї системи є: органи державної влади, система нормативно-правових актів, яка регулює діяльність цих органів, а також ті рішення, які вони приймають у межах їхньої компетенції. Для правильного функціонування всієї системи необхідною є ефективна робота кожного її елементу, спрямована на досягнення єдиного результату.

Аналіз наукової літератури, узагальнення вітчизняного та зарубіжного досвіду дають підстави стверджувати, що галузь туризму потребує безпосереднього державного регулювання з метою підтримки пріоритетних напрямів туристичної діяльності, зміцнення матеріально-технічної бази туризму, підвищення рівня життя громадян, створення додаткових робочих місць та умов для реалізації інвестиційних проектів, збільшення надходжень до державного бюджету, підвищення іміджу держави на міжнародному рівні.

Сучасний етап розвитку туристично-рекреаційної галузі в Україні характеризується постійними динамічними змінами, в тому числі і в правовому полі, що призводить до того, що низка правових норм положень законодавства не відповідає вимогам і потребам туристичної галузі та потре-

бує вдосконалення й уточнення. Незважаючи на велику кількість нормативно-правових документів, деякі сфери діяльності підприємств туристично-рекреаційної галузі залишаються неврегульованими. Законодавче поле потребує, насамперед, значних доопрацювань у сфері ліцензування, стандартизації і сертифікації туристичних послуг, інформаційного, фінансового та матеріального забезпечення туристичної галузі. В Україні необхідно гармонізувати національне законодавство з європейським, визначитися з понятійними категоріями у сфері туризму, зорієнтувати власників готельних і туристичних підприємств на суворе дотримання міжнародних стандартів, зокрема, проводити подальшу сертифікацію послуг вітчизняних туристичних підприємств та організацій відповідно до міжнародних стандартів ISO або окремих їх положень.

Список використаної літератури

1. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления / Г.В. Атаманчук. – М. : Юридическая литература, 1997. – 400 с.
2. Герасименко В.Г. Основы туристического бизнеса : учеб. пособ. / В.Г. Герасименко. – Одеса : Черноморье, 1997. – 160 с.
3. Державний механізм забезпечення інформатизації системи охорони здоров'я : монографія / Р.Р. Ларіна, А.В. Владзимирський, О.В. Валуєва ; [під заг. ред. В.В. Дорофійенко]. – Донецьк : Цифрова типографія, 2008. – 252 с.
4. Закон України "Про туризм" // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 29. – С. 6.
5. Кабушкин М. Менеджмент туризма / М. Кабушкин. – Минск : Экоперспектива, 2004. – 303 с.
6. Квартальнов В.А. Стратегический менеджмент в туризме: современный опыт управления / В.А. Квартальнов. – М. : Финансы и статистика, 1999. – 496 с.
7. Коротич О.Б. Методологічні засади державного управління регіональним розвитком / О.Б. Коротич // Теорія та практика державного управління. – Х. : Вид-во ХарPI НАДУ "Магістр", 2005. – Вип. 3 (12). – 316 с.
8. Круглов М.И. Стратегическое управление компанией / М.И. Круглов. – М. : Русская деловая литература, 1998. – 356 с.
9. Кульман А. Экономические механизмы : пер. с франц. / А. Кульман ; [под общ. ред. Н.И. Хрусталевой]. – М. : Прогресс : Универс, 1993. – 192 с.
10. Мальська М.П. Міжнародний туризм і сфера послуг : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / М.П. Мальська, Н.В. Антонюк, Н.М. Ганич. – К. : Знання, 2008. – 661 с.
11. Нижник Н.Р. Системний підхід в організації державного управління : навч. посіб. / Н.Р. Нижник, О.А. Машков ; [за заг. ред. Н.Р. Нижник]. – К. : Вид-во УАДУ, 1998. – 160 с.
12. Органи державної влади в Україні: структура, функції та перспективи розвитку : навч. посіб. / [кол. авт.: Нижник Н.Р., Дубенко С.Д., Плахотнюк Н.Г. та ін. ; за заг. ред. Н.Р. Нижник]. – К. : НІЧЛАВА, 2003 – 288 с.
13. Пал Л.А. Аналіз державної політики / Л.А. Пал ; [пер. з англ. І. Дзюб]. – К. : Основи, 1999. – 422 с.

Стаття надійшла до редакції 22 березня 2012 р.

Друк В.В. Особенности политики государства в сфере горного туризма

В статье исследованы понятие, признаки и основные особенности политики государства в сфере развития горного туризма как одной из важных составляющих государственной туристической политики, а также приведены основные предложения по ее развитию и дальнейшему совершенствованию.

Ключевые слова: государственная туристическая политика, горный туризм, государственное регулирование развития туристической отрасли, механизмы регулирования горного туризма, нормативно-правовое обеспечение горного туризма.

Druk V. Features of policy in the field of mountaineering

The article describes the concept, characteristics and main features of state policy in the development of mountain tourism as one of the important components of the state tourism policy, and are the main proposals for its development and further improvement.

Key words: state travel policy, government policy in the field of mountain tourism, State regulation of the tourism industry, the mechanisms of regulation of mountain tourism, the regulatory and legal framework for mountain tourism.